

מת (תל אביב) 19505-12-24 - מדינת ישראל נ' מגדי חנאשה

מ"ת (תל-אביב-יפו) 19505-12-24 - מדינת ישראל נ' מגדי חנאשהשלום תל-אביב-יפו

מ"ת (תל-אביב-יפו) 19505-12-24

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד אילנה סיריס

חטיבת תביעות- משטרה ישראל

נ ג ד

מגדי חנאשה

ע"י ב"כ עוה"ד סלביק מץ ועוז איסרוב

סנגוריה ציבורית

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו -יפו

[03.03.2025]

כבוד השופט בנימין הירשל דורון

החלטה

1. לפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.
2. הבקשה נשענת על כתב אישום המייחס למשיב עבירות של גניבת רכב בצוותא , חבלה במזיד ברכב בצוותא, זיוף סימני רכב , נהיגה ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח כאשר עבירות אלו נעברו כאשר המשיב שוהה בישראל שלא כדין.
3. על פי העובדות כתב האישום המשיב נכנס לישראל וגנב בצוותא עם אחר את רכב המתלונן מסוג ג'ילי ממקום חנייתו בחולון. לאחר מכן השניים נהגו ברכב על כביש 5 לכיוון מזרח.
4. מועד הגניבה על פי כתב האישום- 1/12/24 שעה 1:15.
5. המשיב נתפס במחסום בתוך האזור בתאריך 2/12/24 בשעה 21:00 על ידי חיילים, כאשר הרכב נושא לוחות זיהוי מזויפות לפיהן מדובר ברכב מהאזור. (דומה שלעניין זה נפלה שגגה בכתב האישום כי על פי הדוחות שבתיק המשיב נעצר במחסום ב-1/12/24 שעה 23:00 בקרוב.)
6. ב"כ המשיב בדיון טען להיעדר ראיות לכאורה ולהעדר סמכות לדון בתיק שאין ראיה הקושרת את המשיב לביצוע מעשה כלשהו בשטחים, לכל היותר למעשים שבוצעו באזור.
7. לגישתו אין כל ראיה שקושרת את המשיב לנוכחות בישראל או למעשה הגניבה.
8. המשיב נתפס במחסום צבאי באזור. טענת המשיב היא שקנה את הרכב מאחר ברמאללה (באזור) , ולכן לאור חלוף הזמן בין מועד הגניבה למועד מעצר המשיב (אשר על פי דוח הפעולה בוצע ב-1/12/24 שעה 23:11- ראה דוח אביחי שטרסברג מסמך ד) לא ניתן לטעון שקמה " חזקה תכופה" הקושרת אותו לגניבת הרכב.
9. ב"כ המשיב מדגיש שבשתי גרסאות המשיב להתרחשות (זו שניתנה לחיילים בשטח וזו בגירסתו במשטרה) טענתו היא שקיבל את הרכב ברמאללה.

10. לגישתו, בהיעדר ראיה נוספת הקושרת את המשיב לביצוע המעשה בישראל הרי כל המעשים המיוחסים למשיב הם בגדר "עבירת חוץ" כמשמעה בחוק העונשין. לפיכך טוען הוא שבהיעדר תשתית ראייתית לעבירות המיוחסות בכתב האישום יש מקום להורות על שיחרור המשיב.
11. ב"כ המבקשת בתגובתה מסכימה שבבסיס הראיות המסבכות את המשיב בביצוע המעשה עומדת החזקה התכופה ואין ראיות נוספות מעבר לכך (עמ' 14/ש' 31).
12. אולם לגישתה יש לתת את הדעת לסתירה בין גרסת המשיב בשטח לחיילים לפיה קיבל את הרכב ברמאללה בידעה שהוא גנוב וזאת במטרה שיעבירו לג'נין בתמורה ל- 500 ₪, לבין גרסתו במשטרה לפיה רכש את הרכב ברמאללה מאחד שמו מחמד לאחר שבא איתו בדברים באמצעות הפייסבוק ופגש אותו לדבריו "בכניסה לרמאללה".
13. ב"כ המבקשת מדגישה את סירובו של המשיב לאפשר ליחידה החוקרת לעיין במכשיר הסלולרי שנתפס בחזקתו בעת מעצרו.
14. הצדדים הפנו אותי לפסיקה התומכת בטיעוניהם.
15. ביקשתי לקבל את תיק החקירה לעיון.
16. לא יכולה להיות מחלוקת בין הצדדים לגבי העובדות הבאות:
 1. אין כל ראיה של ממש הקושרת את המשיב לנוכחות בישראל בעת ביצוע גניבת הרכב. (דוח כ"ד תאר שתי דמויות העוסקות בגניבת הרכב - אין כל זיהוי של המשיב בזירה).
 2. הרכב נגנב בשעה 1:15 בקרוב (דוח כ"ד) ונצפה באמצעות עין הנץ נוסע בכביש 5 לכיוון מזרח בשעה 1:32 (דוח כ"ז).
 3. המשיב נתפס נוהג ברכב במחסום צבאי בתוך האזור.
 4. מעצרו של המשיב הוא כ- 22 שעות לאחר שעת גניבת הרכב בישראל.
 5. אין כל ראיה כגון ראיית איכון או ראיית זיהוי הקושרת את המשיב לזירת הגניבה או לשהייה בישראל בשלב כלשהו לפני או אחרי גניבת הרכב.
 6. המשיב מסר שתי גרסאות לגבי הטעם בגינו החזיק ברכב. הראשונה לפיה נהג ברכב מרמאללה לגנין בתמורה ל- 500 ₪, והמאוחרת לפיה רכש את הרכב מאחר בתמורה ל- 500 ₪.
 17. התשתית הראייתית עליה נשען תיק זה נשענת על "החזקה התכופה" ברכב. אולם לעניין זה יש לתת את הדעת לחלוף הזמן ממועד גניבת הרכב אשר כבר השעה 1:32 נראה נוסע על כביש 5 לכיוון מזרח - נתיב מוכר להעברת רכבים גנובים לאזור, לבין השעה בה נתפס המשיב ברכב.
 18. לעניין החזקה התכופה נקבע ב"פ 8584/13 לואי שטארה נ' מדינת ישראל (נבו 30.6.2014) (להלן: "פס"ד שטארה")
- "שאלת החזקה התכופה - הנקודה המשפטית הנוספת שעורר בא-כוחו של המערער נגעה להחלטה של החזקה התכופה. כידוע, החזקה התכופה היא חזקה עובדתית המבוססת על ניסיון החיים. על-פיה, אדם שנמצאים ברשותו טובין גנובים זמן קצר לאחר שנגנבו (היינו, בתכוף לאחר הגניבה) יוחזק כמי שגנב אותם או למצער קיבל אותם לרשותו בידעו שהם גנובים. זוהי חזקה הניתנת לסתירה, ונבחנת בהתאם למכלול נסיבות העניין. הנאשם יכול להפריכה על-ידי הצעת הסברים חלופיים להימצאותם של הטובין הגנובים בידיו" (ההדגשה שלי - ב.ה.ד.). כמו כן נקבע:

"כך או כך, ברי אף שניסיון החיים מלמד כי ככל שחולף פרק זמן רב יותר מאז אירוע הגניבה נוספים הסברים אפשריים להחזקה בסחורה גנובה. כך למשל, חלוף הזמן חשוב מאד לכאורה לצורך ההבחנה בין שני סוגי עבירות הקשורות להגנה על הרכוש - גניבה והחזקה ברכוש גנוב. על-פי רוב, התייחסה הפסיקה להחלטה של החזקה התכופה תוך התייחסות לשתי העבירות. אולם, לאמיתו של דבר, יש נסיבות שבהן עובדת ההחזקה בטובין הגנובים תספיק רק לצורך הרשעה באחת מהן. התקדימים הנוגעים לשימוש בחזקה במשפט האנגלי מצביעים על כך שהאפשרות לעשות שימוש בחזקה משתנה בהתאם לעבירה שמבקשים לייחס לחשוד. לצורך הרשעה בעבירה של גניבה יש להצביע על נסיבות שממן עולה כי החשוד אינו רק מי שקיבל לרשותו בידיעה חפצים גנובים אלא נטל חלק בגניבתם (ראו למשל: R.v. Kowlyk, Criminal Evidence 6 (4th ed., 1999)).

2 SCR 59 [1988] נסב כל כולו על השאלה האם די בכך שנתפסו בחזקתו של אדם טובין גנובים לצורך הרשעה בעבירה של גניבתם. כל השופטים הסכימו כי במקרה מסוג זה יש לבחון האם נמצא בסיס לעבירת הגניבה, או שמא ניתן להסתפק בהרשעה בעבירות פחותות שעניינן החזקת רכוש גנוב. על הקושי הכרוך בבחירה זו מעידים חילוקי הדעות שנפלו בנסיבות העניין בין דעת הרוב לדעת המיעוט. שופטי הרוב סברו כי הבחירה בין שתי העבירות צריכה להיות מוכרעת על-ידי הערכאה הדיונית בשים לב למכלול הנסיבות. לעומת זאת, השופטת ווילסון (Wilson) בדעת המיעוט סברה שיש להחמיר עם התביעה יותר, כך שהרשעה בעבירת הגניבה תיתכן רק כאשר ניתן להצביע, לצדה של החזקה התכופה, על נסיבות מפלילות אחרות. 25. ככלל, ככל שמתארכת התקופה מאז בוצעה עבירת הגניבה נחלשת ההנחה שהמחזיק ברכוש הוא הגנב עצמו דווקא ומתחזקת גם האפשרות המסתברת שהוא אדם --- סוף עמוד 10 --- שקיבל את הסחורה מן הגנב או מאדם שלישי שקיבל את הרכוש מן הגנב. בהמשך לכך, מתעוררת השאלה האם המחזיק ברכוש ידע כי הוא גנוב - שאלה שיש לה חשיבות רבה לצורך הרשעה בעבירה של החזקת רכוש גנוב, כמפורט להלן. כמובן, ההכרעה בשאלה מה ייחשב "תכופ" תלויה במכלול נסיבות העניין, ובהן טיבם וכמותם של הטובין שנגנבו, היינו האם אלה הם טובין שהמעבר שלהם מאדם לחברו הוא קל ופשוט יחסית; האם אלה טובין שלהם שימוש פונקציונאלי המחזק את ההנחה שנמסרו לאחר לצורך שימוש (כגון ספרים שמקובל להשאילם לידידים); אופן ביצוע העבירה; הראיות הנוספות בתיק; ומכלול הנסיבות האחרות".

19. ככל שנוגע לסיווג עבירה כעבירת "פנים" או עבירת "חוץ" קובע סעיף 7 לחוק העונשין התשל"ז 1977: 7. (א) "עבירת-פנים" -

(1) עבירה שנעברה כולה או מקצתה בתוך שטח ישראל;

(2) מעשה הכנה לעבור עבירה, נסיון, נסיון לשדל אחר, או קשירת קשר לעבור עבירה, שנעשו מחוץ לשטח ישראל, ובלבד שהעבירה, כולה או מקצתה, היתה אמורה להיעשות בתוך שטח ישראל.

(ב) "עבירת-חוץ" - עבירה שאיננה עבירת-פנים.

20. סעיף 9 (ב) לחוק העונשין מורה שלא תהא העמדה לדין על עבירת חוץ אלא בידי היועץ המשפטי לממשלה או בהסכמתו בכתב.

21. ב"כ המבקשת טוענת שאין מדובר כלל בעברת חוץ.

22. לגישת ב"כ המבקשת "המשיב הוא חלק מהשרשרת העבריינית שנועדה להביא לעבירה המוגמרת שהיא גניבת הרכב" (עמ' 14 שו/32).

23. אני מתקשה לקבל את עמדתה זו.

24. כדי לקשור את המשיב "לשרשרת העבריינית" אני סבור שהתביעה הייתה אמורה להציג ראיות נוספות הקושרות אותו למבצעי העבירה בישראל. איכון טלפוני בתוך ישראל, נהיגה ברכב בתוך שטח ישראל, תכתובות המלמדות על היותו חלק מחולית גנבי רכבים. התביעה אינה מציגה ראיה שכזו ומפנה את בית המשפט לסתירה בעדויות המשיב. אולם יש לזכור שבשתי העדויות המשיב מצוין שאת הרכב קיבל לחזקתו ברמאללה - קרי באזור ואינו קושר את עצמו לשהייה בישראל או למעורבות בחולית גנבי רכב בישראל שפעילותו של המשיב היא "חלק בשרשרת".

25. בפס"ד שטארה צוין שהחזקה התכופה יכולה להקרין הן לעניין עבירת הגניבה והן לגבי עבירת ההחזקה בנכס - "ככלל, ככל שמתארכת התקופה מאז בוצעה עבירת הגניבה נחלשת ההנחה שהמחזיק ברכוש הוא הגנב עצמו דווקא ומתחזקת גם האפשרות המסתברת שהוא אדם שקיבל את הסחורה מן הגנב או מאדם שלישי שקיבל את הרכוש מן הגנב".

26. לגישתי כאשר מדובר ברכב גנוב וחלפו יותר מ-20 שעות מעת גניבתו ואין כל ראיה נוספת הקושרת המשיב לביצוע עבירת גניבת הרכב הרי החזקת התכופה מקרינה לענין "החזקה" ועוצמתה ככל שנוגע לעבירת גניבת הרכב-נמוכה.

27. לגישתי כל שניתן לייחס למשיב הוא עבירה של קבלת נכס שהושג בפשע שנעברה באזור - ברמאללה, ואין תשתית ראייתית לכאורית לביסוס העבירות המיוחסות לו בכתב האישום שבוצעו כולן בתוך ישראל.

28. לעניין זה אני סבור שקיים דמיון רב בין עבודות ההליך שבפני לבין העובדות שפורטו בב"ש (מחוזי באר שבע) 20699/03 ג'ברין יוסף נ' מדינת ישראל (נבו 25.5.2003). אומנם שם יוחסה למשיב קבלת רכבים בדהארייה שבאזור, ונטען שהרכבים נגנבו על ידי אחרים שזהותם אינה ידועה, אך המאשימה טענה טיעון דומה לזה שהושמע בדיון לפיו: "אף שמקום הגניבה איננו נסיבה, הגניבה היא נסיבה מהותית ביסודות העבירה ומקום שניסבה של העבירה התקיימה בישראל, הרי שמקצתה של העבירה התקיים בישראל ומשכך, עסקין ב"עבירת פנים", כהגדרתה בחוק."

29. בית המשפט המחוזי קיבל את הערר, קבע שמדובר בעבירת חוץ, והורה על שיחרור המשיב ממעצרו. (יצוין שבטרם מתן ההחלטה הציגה המאשימה לבית המשפט אישור יוהמ"ש על העמדת לדין בגין עבירת חוץ בהתאם לסעיף 9(ב) לחוק העונשין).

30. אני חוזר ומציין שלגישתי הראיה העיקרית המסבכת שאת המשיב בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום היא ראיה נסיבתית- "החזקת התכופה".

31. לעניין נקודת ההשקפה בין שאלת הראיות לכאורה לסוגיית הראיות הנסיבתיות נאמר ב"בש"פ 127/22 מדינת ישראל נ' עיסא הייב (נבו 6.2.2022)

"במרבית המקרים, מבחן העזר המסייע לקבוע האם הושג רף זה, הוא מבחן 'אם נאמין': "אם נאמין לראיות התביעה, האם יאה בהן כדי לחייב את המסקנה שהעורר ביצע את המעשה המיוחס לו?" (בש"פ 215/19 סלאימה נ' מדינת ישראל, פסקה 15 [פורסם בנבו] (22.1.2019)). ברם, כאשר מדובר בראיות נסיבתיות, מבחן 'אם נאמין' מאבד מכוחו; גם אם ינתן משקל מקסימלי לראיות הנסיבתיות כולן, ההרשעה אינה מובטחת. יש בכוחו של הנאשם להעמיד גרסת חפות, שאינה נסתרת חרף אותן ראיות נסיבתיות. אולם, בכך אין כדי למנוע מראיות נסיבתיות לשמש כ'ראיות לכאורה'. לגביהן נקבע מבחן אחר, השוואתי. במסגרתו, נבחנת גרסתה המפלילה של התביעה, אל מול גרסת החפות המתחרה של הנאשם. "ההלכה הפסוקה מורה כי ניתן להורות על מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים, על יסוד קיומן של ראיות נסיבתיות בלבד, ובלבד שבית המשפט בחן האם ראיות אלה הן בעלות עוצמה כזו המובילה למסקנה ברורה בדבר סיכוי --- סוף עמוד 6 --- סביר להרשעה, או שמא קיים הסבר חלופי הגיוני שעשוי להתקבל בסופו של ההליך הפלילי" (ע"פ 8721/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 45 והאסמכתאות שם [פורסם בנבו] (2.1.2018))."

32. אני מוצא שהסבריו של המשיב לחזקה ברכב יש בהם כדי לסבכו בהחזקת רכוש שהושג בפשע או בעוון אך אין בכוחם לסבכו בגניבת הרכב מישראל תוך שהייה שלא כדין בישראל. וכאשר העבירה של החזקת הרכב נעברה כולה באזור ואין כל ראיה הסותרת את טענת המשיב שקבלת הרכב התרחשה באזור, הרי אין ראיות לכאורה לסבכו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, והעבירה שניתן לייחס לו- היא עבירת חוץ שאינה בסמכותי. 33. לסיכום אני מקבל את טענות ב"כ המשיב בדבר הקושי הראייתי, מוצא שאין תשתית ראייתית לכאורית לביסוס האישומים.

34. בנסיבות אלו, בהעדר תשתית ראייתית, אני מורה על שיחרורו של המשיב בערבויות הבאות:

1. הפקדת מזומן על סך 1000 ₪.

2. ערבות צד ג על סך 3500 ₪ שתיחתם על ידי אזרח ישראלי שיסכים בחתימתו לשמש ככתובת לקבל הזמנות לבית המשפט.

ניתן היום, ג' אדר תשפ"ה, 03 מרץ 2025, במעמד הצדדים.